

CAMPANYA «A ALACANT, SÍ A LA NOSTRA LLENGUA»

Bull el Sud: Alacant, menys a banda

A pocs dies de la manifestació que tindrà lloc a la ciutat d'Alacant el dia 14 de desembre, la vasta campanya cívica, per la recuperació i el foment de l'ús públic de la llengua de tots els valencians en les nostres comarques del sud, marxa a veles desplegades

C. Miró

No exagerem. D'ençà que el 15 de novembre, Lluís Llach va donar l'avis d'eixida, amb una sèrie de tres recitals al teatre Principal d'Alacant, la campanya pro-llengua hi ha anat *in crescendo*. Joan Amèric, Pantaix, el Club de Mares Esportives, en gira permanent, han protagonitzat recitals de música roc i pop en tots, o quasi, els instituts d'IB i FP, en diversos col·legis privats, en totes les facultats i escoles universitàries del campus alacanti, amb assistència desigual però, tot sovint, massiva d'alumnes i professors.

Daniel Climent, agregat de Ciències Naturals de l'Institut Miguel Hernández d'Alacant; Carme Alborch, degana de Dret de la Universitat de València; Manuel Farizo, met-

ge i director del centre de planificació d'Ibi-Onil; Joaquim Genís, periodista; Salvador Jàfer, poeta i professor, i Empar Ferrer, actriu; Manuel Alcaraz, advocat, ex-regidor de l'Ajuntament d'Alacant, membre del Consell Assessor de RTVE-València; Quito Soler, del Grup Il·licità de Muntanyisme; Ignasi Àlvarez, del Grup per la Pau i el Desarmament d'Alacant; Enric Lòpez, psicòleg del centre de Planificació d'Alacant; Vicent Salvador, poeta i professor... han parlat, o recitat, en fòrums ciutadans plurals de: plantes màgiques, de la protecció dels consumidors, de la SIDA i les seues connotacions sociològiques, dels mitjans de comunicació, els nostres clàssics i poemes propis, de l'Estatut, de l'ascensió al puig Comunisme, d'urbanisme i medi ambient, de sexualitat i contracepció, demostrant en la pràctica l'obvietat —no tan ob-

via a Alacant — que tot és possible en valencià. Més encara: demostrant que alguns dels especialistes més qualificats en centres d'interés principals d'una cultura crítica, coherentment, fan un ús normal, exclusiu en certs d'ells, del nostre idioma.

A més, l'esforç propagandístic que hi està desplegant Acció Cultural del País Valencià, i totes les organitzacions polítiques i ciutadanes que

presten suport a la campanya, és considerable. Milers de díptics i tríptics didàctics, *pegates*, tires adhesives, manifestos, cartells— un de central, un altre per a sectors emigrants, un altre per a comarques històricament castellanoparlants, falques radiofòniques en la majoria d'emissores de la regió, publicitat en premsa escrita,

FRANCESC CUTILLAS

inclosa la comarcal, *rodes* informatives en les grans ciutats —Alacant, Elx, Alcoi...—, debats públics, presentacions locals i sectorials de la campanya, suport de l'entramat cívic democràtic més actiu...

Amb tot, assenyadament, l'actitud dels responsables de la campanya no és gens triumfalista. Paca Sevilla, una de les dirigents, ens fa, a hores d'ara, aquesta valoració: «Som ben cons-

FRANCESC CUTILLAS

cientos que amb aquesta campanya només hem encetat el camí de possibilitar que, tots els qui vulguem fer-ho, puguem viure en valencià a les nostres ciutats i comarques, i molt especialment a Alacant. No és tasca fàcil ni de dos dies, per desgràcia. Caldrà consolidar i ampliar la demanda social normalitzadora; caldrà vèncer prejuís i hostilitats de sectors de la ciutat d'Alacant minoritaris, però recalcitrants en la intolerància; caldrà apel·lar a totes les forces democràtiques perquè intensifiquen el seu compromís amb la llengua discriminada; caldrà que la Generalitat valenciana, la Diputació d'Alacant, els ajuntaments, apliquen, sense cap classe d'inhibicions, la legislació lingüística aprovada per les nostres Corts; caldrà que Alacant sàpia, i sabrà, ser solidària d'un projecte de futur que la immensa majoria de valencians, de nord a sud, volem comú; caldrà fer permanent l'actitud positiva cap a l'idioma.

Guanyar la llengua

Per tal de donar suport públic als objectius de la campanya, s'han elaborat dos manifestos unitaris que estan rebent l'adhesió de partits polítics, organitzacions sindicals, institucions cíviques, personalitats ciutadanes, homes i dones de la cultura, representants lliurement elegits, sectors socials progressistes.

El primer, l'anomenat de comarques, declara «que determinades accions, que han tingut lloc a Alacant els últims temps, denigratòries respecte a la nostra llengua i cultura, i oposades a la seua plena recuperació i normalització, són viscudes a les nostres poblacions com a humiliants agressions», tot fent referència a la manifestació contra el valencià que fa uns mesos va perpetrar la dreta dura d'Alacant— única protesta contra una llengua oficial que s'ha realitzat a tot l'estat. Aquests sectors minoritaris i disgregadors no són, ni de bon tros, tot Alacant. Per això el manifest continua recordant «som a temps d'evitar que la nostra estimada Alacant es veja abocada a una dialèctica suïcida que l'enfronte amb la seua història, la seua terra, la seua gent, el seu futur». Per tant, «cal unir els esforços de tots els alacantins, de tots els valencians demòcrates del sud del nostre país, per tal d'aconseguir la plena reconciliació entre Alacant i les

Dalt, actuació de Lluís Llach. Baix, organització de la campanya.

nostres comarques, ciutats i pobles en la perspectiva d'un futur digne i de progrés per a tot el nostre poble».

Aquest document, que es publicarà a la premsa d'Alacant dimecres 11 de desembre, té el suport d'un primer grup de noms representatius de tot el ventall de forces democràtiques de les poblacions que tenen a Alacant com a capital provincial: Alcaldes (Lluís Garrigós, de Xixona, independent; Manuel Catalan, de Benidorm, PSPV-PSOE; Josep Andrés, dels Poblets, UPV; Ximo Llorca, de Muro, independent nacionalista; Francesc Llopis Sempere, de Crevillent, PSPV-PSOE; Vicent Berenguer, de Callosa d'En Sarrià, PSPV-PSOE; Vicent Baeza, del Campello, PSPV-PSPV-PSOE...); les comissions de govern dels ajuntaments de Xixona, Ondara, Elx; regidors socialistes, nacionalistes, independents, comunistes de diversos ajuntaments; el diputat comunista a les Corts valencianes Alfred Botella; escriptors com Joan Valls, Enric Valor, Gaspar Jaén, Bernat Capó...; l'ex-conseller d'educació Josep Lluís Barceló; professionals de prestigi com Carles Mulet, Rafael Alemany, Antoni Roderic... i continuen les adhesions personals i col·lectives.

El segon manifest arreplega adhesions d'Alacant, i la reflexió pública està feta des de la ciutat. Comença creient necessari «fer un vot d'esperança a favor de l'Alacant, que es retroba, i que en retrobar-se reconeix novament la llengua pròpia». Prosegueix afirmant que «Alacant no vol ni pot quedar darrere en aquesta hora, quan la Llei del Valencià, que no debades pren el nom de la nostra ciutat, és ja una norma per a tots, del Maestrat a les comarques del Vinalopó i el Segura». La ciutat, «a més, ha de ser solidària amb tota la seua terra, amb tota la seua gent». I Alacant ha d'actuar «de manera integradora i no excloent, vertebradora i no disgregadora».

Ací, la llista de primeres adhesions inclou escriptors (Juan Gil-Albert, Josevicente Mateo, Cerdán Tato, Rodríguez Bernabeu, Llobregat...); polítics i sindicalistes del PRD, Federació Progressista, UPV, PCPV, PC; Unió de Llaureadors, CCOO, STEPV, FETE-UGT, CNT; professors i departaments universitaris, claustres d'instituts i d'EGB, col·lectius feministes i pacifistes, associacions culturals, festives, de joves... una mostra representativa de l'Alacant més viu.